

CSILLAG ZUHAN ÍGY

*Csillag zuhan így, önmaga mosolyába zavarodva,
de én nem voltam csillag nélküled,
s amit gyűjtöttem, túl a tél öblein,
(mint csavaros kürt függött a tél,
fagytól homályos kagylóin virág)
túl a sós csipkék, drótok bozótjain,
az nem volt, csak a Nagy Villogás,
(az évszakok barlangját bejárta s kockát vetett réám)
az nem volt, csak gyerekkorom,
az nem volt, csak fekete szalagos,
mésztől illatozó kilométerkő,
az nem volt, az nem volt,
tél öblein túl nem volt;
ezt hoztad el? ezt látom én?
ez lüktet a gyümölcsök bőre alatt?
Indulnék vissza, s félre vezet a nyom;
szem, fül, ujj sohase értheti?
Csúfondárosan csak ők ragyognak:
konok túszként a jelei.*

MERT MÁR ARCA SINCS

*Mert már arca sincs a gyapjasfejű dögnek,
hát nem hiszek neked: szemem,
nem hiszek többet: kíváncsi ujj;
megelégedtél annyival, csak annyival: Tamás?
Zene indul az ól felől,
az ól fala világít,
körülveszik arcomat a szelek szempillái,
körülveszi arcomat a Hang, de még nem értem.
Dereng az ól a zöldes holdsütésben.
Mert már arca sincs a gyapjasfejű dögnek,
nem lenne más,
csak bizonyysága ujjnak és a szemnek,
szájban rugdaló tűz: vér és zamat?*

BÉCS ERNŐ

MÁJUS

*Kecskeszarv-árnyék kerti falon.
— Ingüket tépik a lányok.
Fűszakállt növeszt a járda,*

*és zöld orgiába
fullad a város*

NEM MINDEGY...

*Tested ráncos héja fölött
veréb csipog, a sas köröz.
Birkózzál!
de nézd meg, kivel!*

*°nem mindegy, hogy
tigris,
vagy a macska visz el!*